

Zážitok, ktorý zmenil môj pohľad na svet

Uverejnené sobota, 24. január 2015, 09:54 Napísal: blogger Prečítané: 68856x

Keď som špinavý, osprchujem sa. Ak som hladný, idem si niečo zobrať z chladničky, keď nebudaj nemáme nič také čo mi chutí, tak jednoducho nasadnem na bicykel a kúpim, čo vyhovuje môjmu maškrtnému jazýčku v neďalekom obchode. Aj pri najmenšom pociť smädu idem do kuchyne, potočím kohútikom z ktorého vytryskne priehľadná voda a ja sa napijem. Tieto "maličkosti" pre mňa do minulého leta nestáli ani len za povšimnutie.

Mám tetu saleziánku, ktorá pôsobí na Luníku IX. V jeden slnečný májový deň roku 2013 mi zavolala s prosbou o pomoc pri organizovaní prímestského tábora. Veľmi ma to lákalo, bolo to pre mňa niečo úplne nové, pomaly s blížiacim sa dňom môjho odchodu však obavy vzrastali. Chcel som pomôcť, ale dostavovali sa drobné pocity zbabelosti, pretože som nevedel, čo ma čaká. Na dvere môjho vnútra začali pomaly škrabkať aj pazúry predsudkov, ktoré vyvolalo práve vedomie, že strávim dlhší čas v rómskom osadenstve. Nikdy pred tým som nič podobné nerobil, namiesto toho som ich osočoval, a tak sa ma postupne zmocňovali nie veľmi pozitívne pocity. Časť mňa ale túžila po poznaní, po nových skúsenostiach a po stope. Po stope, ktorú tu zanechám. A preto sme sa plný odhodlania a očakávaní vydali s mojou sestrou a našou kamarátkou na cestu. Po únavnej ale veselej ceste sme dorazili na miesto. A tu ako by ma obarilo horúcou vodou. V minulosti sídlisko, ktoré patrilo medzi najlepšie v celých Košiciach dnes vyzerá ako rumovisko: ošarpané paneláky s obhorenými stenami a vybitými oknami. Všade kam sme pozreli špina, smeti a medzi nimi hrajúce sa usmiate deti. Najväčším problémom sú preplnené byty. Toto sídlisko bolo vybudované pre armádu, policajtov a Rómov s kapacitou bytov 2400 ľudí. Dnes tu žije 6600 obyvateľov, všetci z nich sú Rómovia.. V jednom byte býva priemerne pätnásť ľudí. Vedel som do čoho idem, videl som toto najchudobnejšie sídlisko na Slovensku veľa krát v televízii, ale na vlastné oči je to iné, oveľa horšie. Bol som smutný a sklamaný z toho ako sa tu žije. Vždy som vedel, že na svete sú rozdiely medzi ľuďmi, či rasové, kultúrne alebo v životnej úrovni, no s týmto som sa dovtedy ešte nestretol. Myslel som si, že s problémami tohto druhu sa potýkajú v Afrike, v Indii a iných zaostalých častiach sveta. Myslel som si, že sme od nich dostatočne ďaleko. No opak bol pravdou. V strede sídliska je vybudované saleziánske centrum obohnané vysokým múrom. Sem sa prihlásili miestne deti, o ktoré sme sa mali starať. Všetci zúčastnení boli rozdelení do skupiniek s desiatimi deťmi a tromi animátormi. Medzi animátormi boli aj Rómovia s ktorými sme tvorili skvelú partiu, s mnohými z nich som ostal v kontakte. Každý deň ráno sme mali spoločné raňajky a potom sme sa od ôsmej rána do obeda venovali deťom, po výdatnom obede znova až do šiestej. Následne sme šli spoločne na omšu, kde som si plnými dúškami mohol užívať talenty miestnych. Spevokol a hudobníci sa skoro každý deň menili, no ich temperamentná hudba a krásne hlasy vždy spríjemňovali tieto chvíle rovnako. Keď deti odišli spoločne sme pripravovali a plánovali program na ďalší vyčerpávajúci, ale pre mňa osobne veľmi prínosný deň. V jeden večer pri tom ako som si vo vani ručne pral moje krátke nohavice, mi z nich zrazu vyplávala malá bodka, ktorá sa ešte hýbala. Pozrel som sa bližšie a videl som blchu ako beznádejne zápasí s vodou. Ostal som preľaknutý, ale na šťastie to bola jediná, ktorá sa na mne nachádzala. Túto prácu animátora som si s nimi užíval aj napriek takýmto skúsenostiam. Tie zázračne vďačné deti mi dali na to veľa dôvodov. Dali mi toho skutočne veľa, viac ako ja im. Za tento týždeň som zistil, že verejná mienka o Rómoch je prehnane negatívna. Netreba ich hádzať do jedného vreca, pretože je medzi nimi veľa húževnatých a cieľavedomých ľudí s ktorými som sa aj osobne stretol. Majú tak isto sny a niektorí si za nimi naozaj idú, odhodlali sa študovať, alebo ísť do zahraničia za prácou. Viem že väčšina z Rómov je problémová, ale na vlastné oči som videl, akí

Zážitok, ktorý zmenil môj pohľad na svet

Uverejnené sobota, 24. január 2015, 09:54 Napísal: blogger Prečítané: 68856x

môžu byť dobrosrdeční a empatickí, keď sa im niekto venuje. Toto si myslím, že je kľúčom k vyriešeniu biedy Rómov, nie sociálne dávky ktoré spravia viac škody ako úžitku. Ale venovať im čas, len tak nezištne, či hrami, alebo formou vzdelávania, ktoré je dôležité pre nás všetkých. To je to pravé čo potrebujú. Najsmutnejší pohľad je na nešťastných mladých ľudí, ktorí si svoje potešenie hľadajú v drogách a fetovaní. Toľké premrhané životy! Pri prechádzkach po sídlisku som stretal zúbožené tváre ľudí bez zmyslu života. O to viac som si uvedomoval silu a odhodlanie tých, ktorí majú chuť byť iní a robia všetko preto, aby sa vymanili z okov tohto sklúčeného šedého priemeru. Nezabudnem na deň keď mi malý šesť ročný chlapec oznámil : "Dnes ráno dohodali jednu tetu z nášho činžiaku, aj policajti tu boli". Po tejto vete som celý zmeravel. Moje obavy z toho, že to môže byť pravda sa neskôr potvrdili. O tom, že sa tu podobné nešťastia stávajú často, značí aj pasívny a vyrovnaný prístup ľudí, dokonca aj detí. Pasivita patrí rozhodne medzi najviac negatívne vlastnosti Rómov. Kvôli tejto vlastnosti bývajú právom ostro kritizovaní, a tu vzniká nenávisť medzi majoritou a nimi. To ako sú spokojní s tým čo majú je až dych berúce, no zároveň najviac odvrhujúce. Na druhej strane som si od nich všetkých zobral veľký príklad. Napriek tým vážnym prekážkam s ktorými si my svoje jestvovanie nemôžeme ani predstaviť, tu je všade vidieť úprimnú radosť zo života. To, ako málo im stačí ku šťastiu, je ohromujúce. Na veselej atmosfére sa najviac podieľajú deti, ktoré v tlupách nasledujú každého návštevníka. Zážitky z tohto miesta sa mi vryli hlboko do pamäti, som si istý že na ne nikdy nezabudnem. Zistil som veľa nového o živote. Zistil som, že treba pomáhať ľuďom, ktorí toho dostali od života menej, a že keď chcem niekoho alebo niečo zmeniť, treba začať od seba. Uvedomil som si, že žiadne rozdiely medzi ľuďmi nezabránia priateľstvu. Pevne dúfam, že s mojimi kamarátmi odtiaľ si budem ešte dlho posielat' vianočné prania. Pochopil som, že si mám vážiť všetko, pretože to, čo ja považujem za samozrejmosť sa inde berie ako luxus. Neraz keď sa sprchujem a dopadá mi na tvár bohatý prúd kryštálovo čistej vody, preblysne mi hlavou spomienka na moje osudné dva týždne života. Spomeniem si na ľudí , ktorým voda netečie a ktorým mesto zaobstaráva pitnú vodu v cisternách. Spomeniem si na ľudí, ktorí majú cez zimu aspoň aké také teplo z toho, že sa tisnú v bytoch. Spomeniem na ľudí, ktorých baví cez to všetko žiť!

Filip Čarnogurský (17)